

taler paa mine Kollegers Vegne, paa Ministeriets Vegne. Det er jo rimeligt og naturligt, at hvad jeg her har sagt, mange Gange har været Genstand for Partiets og Ministeriets Overvejelser, saa jeg kan med Tryghed sige, at de Udtalelser, jeg her har fremsat om Ministeriets og Partiets Stilling, er Udtalelser, der er overensstemmende baade med Partiets og Ministeriets Mening.

Formanden: Det kan ikke nægtes, at den Forhandling, der er ført mellem de to ærede Talere, ligger udenfor det foreliggende Lovforslags Omraade. Jeg har imidlertid ikke ønsket at afbryde denne Forhandling om vigtige Spørgsmaal, men vil dog nu henstille til de ærede Talere ikke at komme tilbage til den nys drøftede Sag, thi den er uddebatteret, men at begrænse deres Udtalelser, saa vidt som det er muligt.

J. C. Christensen: Jeg skal selvfølgelig tage Hensyn til Formandens Henstilling og derfor lade en Del ligge af det, Finansministeren nu har sagt, og som jeg i alt Fald har fundet mindre væsentligt og derfor ikke fundet nogen særlig Grund til at opholde mig ved. Nu siger den højtærede Finansminister til Forsvar for Straffelovstillæget, at man maa dog kunne straffe ganske usandfærdige Udtalelser om Regeringens Neutralitetspolitik, og dernæst mente Ministeren at kunne forsvare Straffelovstillæget med, at det kun handler om ganske begrænsede Omraader. Ja, ganske vist er Omraadet begrænset, for saa vidt som Forslaget omhandler Regeringens Handlinger med Hensyn til den ligelige Neutralitetspolitik, men det er netop det Omraade, som interesserer Udlandet. De andre Omraader, som Pressen kan tage fat paa, bryder Udlandet sig ikke meget om. Om der finder et Mord Sted i Grønne-gade eller udenfor Byen, interesserer Udlandet sig ikke meget for, og saaledes kommer der en Masse Ting frem, som Udlandet ikke bryder sig om. Hvorledes Landet er stillet i Henseende til Neutralitetspolitik, er derimod noget, som Udlandet i høj Grad nærer Interesse for, og Udlandet, — navnlig de krigsførende Lande, som følger stærkt med, hvad der passerer i de neutrale Lande —, ser netop paa de neutrale Landes Presse for at komme til Klarhed

over, hvorledes Regeringen fører sin Politik, og hvorledes Stemningen er i vedkommende Land. Naar det da kan siges: Det kan man ikke vide bestemt, thi der er ved Straffelovstillæg sørget for, at Pressen i alt Fald maa holde sig lidt i Ro, som man siger, holde sig lidt til en Side — og saaledes vil Straffelovstillæget meget let komme til at virke —, saa tror jeg, det kan gøre Skade i Udlandet. Jeg er derfor meget betænkelig ved det Forslag, Ministeriet er fremkommet med. Det glæder mig da at høre, at Finansministeren ikke mener, at det, at vi har tilsagt vor Støtte til en ligelig og ubetinget Neutralitetspolitik, forpligter os til slavisk at stemme for de Forslag, Ministeriet kommer frem med; det kan der heller slet ikke være Tale om.

Nu siger Ministeren med Hensyn til Ministeriets Stilling, at det var i et Møde den 5. August, Ministeren nævnede Spørgsmaalet om et Samlingsministerium — jeg vil kalde det saaledes, thi det er det almindelige Navn —, i alt Fald om et Ministerium paa et bredere Grundlag. Der blev spurgt os, om vi havde noget Ønske i saa Henseende. Jeg for mit Vedkommende svarede, at et saadant Ønske havde vi ikke fremsat og fremsatte ikke, det maatte komme fra Ministeriets Side. Forhandlingerne førtes ikke videre. Nu siger Finansministeren imidlertid, at mellem 5 og 6 om Eftermiddagen blev der mellem nogle Mænd talt videre derom, men Sagen har aldrig været forelagt Partiformændene med Anmodning om at fremlægge den for Partierne til Forhandling, og det blev den heller ikke forleden. Hvis man fra Ministeriets Side mener noget med denne Sag, hvis man ønsker den drøftet af Partierne, maa man give Anledning til, at det sker ved, at den ligefrem forelægges der er saa mange Herrer, der taler i Munden paa hverandre, i hvert Fald flere, end jeg ønsker, naar jeg skal tale . . . (Formanden ringer) . . . Spørgsmaalet har i hvert Fald ikke været rejst for os som et Spørgsmaal, Ministeriet ønskede, der skulde optages en alvorlig Forhandling om i Partierne. Hvis det højtærede Ministerium imidlertid nærer det Ønske, kan det for øvrigt ske endnu; jeg opfordrer ikke Ministeriet til at fremsætte dette Ønske, jeg vil